

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

for at bedømme dette Forhold, er klar over, hvor vanskeligt og hvor betænkeligt det er ud fra et ganske frit Skøn, og uden at der vel kan gives faste Retningslinier derfor, at fastslaa, hvad der er tilladeligt, og hvad der bør straffes, og det endog i Sager, hvis Bedømmelse kan være saa afhængig af parti- og organisationspolitisk Indstilling, som Tilfældet er. Dette Forhold kan kun bevirke, at Befolkningens Retsbevidsthed forrykkes, hvorved ubodelig Skade sker.

Ophævelse af Loven vil heller ikke — hvad man har været inde paa i det andet høje Ting — betyde, at Borgerne paa det her omhandlede Omraade bliver retsløse. Der findes, fra Tiden før Erhvervs- og Arbejdsfrihedsloven traadte i Kraft, en meget lang Række Domme, der viser, at Domstolene ogsaa uden denne Lov fuldt ud er i Stand til at beskytte den enkelte mod formentlige Overgreb. Jeg ser ikke rettere, end at det er urigtigt og i øvrigt ogsaa ganske overflødig at have en Særlovgivning paa dette Omraade. Man bør i Stedet henholde sig til den i øvrigt gældende Ret, i hvilken Henseende jeg bl. a. kan henvise til Straffelovens Bestemmelser og, for saa vidt angaar erstatningsforpligtende Handlinger, til den saakaldte almindelige Erstatningsregel.

Man har fra Oppositionens Side i det andet høje Ting anført, at der ikke af mig er paapeget bestemte Domme, der har virket uheldigt, og man har derfor ment at kunne paastaa, at Loven i Praksis har virket godt. I denne Anledning vil jeg gerne fremhæve, at Opfattelserne med Hensyn til forskellige af de faldne Domme sikkert er meget divergerende. Jeg vilde imidlertid finde det ganske urigtigt at komme ind paa en kritisk Gennemgang af Domsmaterialet; Domstolene har selvfølgelig dømt, som de maatte og skulde efter den gældende Lovs Bestemmelser. Det for mig afgørende er, at man i store Kredse af Befolkningen ser med Mistillid paa Erhvervsfrihedsloven — og efter min Opfattelse med Rette.

Jeg anbefaler derfor det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting. Jeg er af den sikre Overbevisning, at saa langt den største Del af vort Lands Befolkning vil hilse Erhvervsfrihedslovens Ophævelse med Tilfredshed.

Ch. Petersen: Jeg hilser med Tilfredshed Fremsættelsen af dette Lovforslag, der, som ogsaa af den højtærede Minister nævnt, er priselig kortfattet, idet det kun gaar ud paa det ene: at ophæve Lov Nr. 70 af 27. Marts 1929 om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden, den Lov, som i store Kredse af Befolkningen har faaet Navnet „Tugthusloven“.

Vi har været præsenteret for dette Lovforslag nogle Gange tidligere her i Tinget — det er vistnok fjerde Gang, det fremsættes af Regeringen siden Vedtagelsen af Erhvervs- og Arbejdsfrihedsloven i 1929. Det er altsaa en gammel Kending, men tidligere er det hver Gang blevet forkastet her i Landstinget, fordi Venstre og Konservative hver Gang stemte det ned. Der er vel Grund til at tro, at det vilde være gaaet ligesaadan denne Gang, hvis ikke det senest afholdte Landstingsvalg havde bevirket, at nogle af Venstres Repræsentanter her i Tinget var blevet erstattet med Repræsentanter for det Parti, paa hvis Vegne jeg taler. Det er glædeligt, at dette er sket, og derfor gør jeg mig ogsaa Haab om, at det Ophævelses-Lovforslag, som vi nu behandler, inden ret længe vil være vedtaget her i Landstinget, saa at den i store Kredse af Befolkningen forhadte Lov af 27. Marts 1929 dermed kan blive bragt ud af Verden. De to Regeringspartier har hele Tiden været Modstandere af Loven. Vi bekæmpede den af alle Kræfter, før den blev vedtaget i 1929, og vi har siden bestræbt os for at faa den ophævet, fordi den efter vor Opfattelse er en Klasselov, en Undtagelseslov, væsentlig tagende Sigte paa Arbejderne og de faglige Organisationer, som man ønsker at lægge Hindringer i Vejen.

I Erhvervs- og Arbejdsfrihedslovens § 1 bestemmes, at kollektive Aftaler, som paa uberettiget Maade begrænser den enkeltes frie Adgang til Erhverv eller Arbejde, ikke kan tillægges Retsvirkning ved Domstolene. Det er klart, at saadanne Bestemmelser bl. a. har til Hensigt at beskytte de egentlige Skruerbrækkere og ligesindede Personer mod Organisationernes Indflydelse paa Løn- og Arbejdsvilkaar, men en saadan Beskyttelse fortjener disse Personer efter vor Opfattelse ikke at nyde.

Dertil kommer, at Loven er i allerhøjeste Grad uklar. Hvad forstaar man